సుందరం భార్య

నాకు సుందరాన్ని చూస్తే కోపము. ఎన్నిసార్లని చెప్పేది, మాట వినేరకం అయితే అనుకోవచ్చు. ఎబ్బే! ఈ రకం మనుష్యులను బాగు చేయలేము.

వచ్చి ఎదురుగా కూర్చున్నాడు. తీరా అతన్ని చూచేటప్పటికి జాలివేసింది, ఈ తడవ కూడా గట్టిగా చెప్పి చూస్తాను. ఇదే ఆకరి సారి కూడాను. వింటాడా సరే, సరి వినడూ, ఇక వాడి కర్మానికి వాడిని వదిలేసి ఊరుకొంటాను. ఇల్లా అనుకొని "ఏమోయ్—ఏమంటున్నది మీ ఆవిడ" అని పలకరించాను.

సుందరం నవ్వి ఊరుకొన్నాడు.

"నీవు ఏమీ మారినట్టులేదే!"

ఏమన్నా జవాబు ఇస్తాడనుకొన్నాను. అతనేమీ మాట్లాడక నవ్వి, తల వంచుకొని ఊరుకొన్నాడు.

"ఒరేయ్ వాజమ్మా! ఇంకా ఎన్నాళ్ళు చెప్పాలె నీకు భార్యమీద కాస్త అధికారం చెలాయించాలని? తోడి వాళ్ళను చూచి అయినా నేర్చుకోరాదూ! నీవు ఇల్లాగ అయిపోవటం నాకు తలవంపుగా ఉంది. నాకేమిటి! మొగ జాతికే తలవంపుగా ఉంది!" అన్నాను మావాడితో.

మావాడు అంటే, ఈ సుందరం నాకేమీ బంధువు గాడు. ఒక విధంగా శిష్యప్రాయుడు, నాకంటే వయస్సులో

చాలా చిన్నవాడు. భార్య కాపరానికి వచ్చి మూడేండ్లు అయింది. ఒక ఆడపిల్ల.

సుందరం వట్టి వెర్రిబాగులవాడు. ఆ పెళ్ళాం ఎంత జెపితే అంత! ఆ అమ్మాయి చెప్పినట్లు వింటూ, ఆవిడకు సాహాయ్యంగా అన్నిపనులూ చేస్తూ ఉంటాడట! ఆడవాళ్ళంతా చెప్పుకొని ఊహు నవ్వుకొంటూ ఉంటారు. సుందరం సంగతి ఇల్లా ఉందని మా ఆవిడ చెబితే విని, నేనూ ఎంతో నొచ్చుకొని వాడిని కాస్త మంచిదారిలో పెడదామని ప్రయత్నం చేస్తున్నాను. అందుకనే అంత గట్టిగా కోప్పడ్డాను నేను కోప్పడితే వాడు ఏమీ అనుకోలేదు. జాలిగా చూస్తూ "నన్ను ఏంజేయమంటావు"— అని అడిగాడు.

"నా బొంద; నీకు ఎన్నిసార్లు చెప్పానురా, భార్య ఎదట కాస్త దర్జాచూపమని!"— అన్నాను.

"దర్జాచూపటం అంటే ఏమిటో నాకు బొత్తిగా తెలియదు"—అన్నాడు సుందరం దీనంగా.

నాకు వాడిమీద జాలికలిగింది. చిన్నతనం! తెలియదు! నలుగురి నోళ్ళల్లోపడి నవ్వులపాలు కాకుండా, వాడికి కొన్ని చిన్న చిన్న విషయాలు చెప్పటం అవసరం అని తోచింది.

"చూడూ, ఒకేయ్ అయితే చెబుతాను విను. ఇప్పుడు ఏదైనా పని కావాలనుకో. ఆవిడను చెప్పు చెయ్యమని, అంతేగాని నీవు స్వయంగా చెయ్యబోకు"-అన్నాను.

ఇట్లా సూత్రప్రాయంగా, ధర్మనిర్వచనం చేస్తేవాడి కేమీ అర్థమైనట్టులేదు. ఏదో బిక్కముఖంపెట్టి అల్లాగే కూర్చున్నాడు. విపులంగా చెప్పాలన్న ఉద్దేశంతో నేను మళ్ళీ ఇట్లా అన్నాను

"మంచినీళ్ళు కావాలె అనుకో నీవే వంటయింట్లోకి వెళ్ళి చెంబు వెతుక్కొని నీళ్లు ముంచుకొని తెచ్చుకోకూడదు"........వీధివసారాలో కూర్చుని "ఏయ్, మంచి నీళ్ళు కావాలె, చప్పున తీసుకురా!" అనాలె!

"ఆవిడ తీసుకొనిరాకపోతే?" అని అడిగాడు సుందరం

ఇంత వెర్రివాడేం వీడు!

"ఎందుకు తీసుకురాదురా! తప్పకుండా తీసుకొస్తుంది నీవు అడగడంలో ఉంది! అంతగా తీసుకురాకపోతే, కొంచెం కోపం నటిస్తూ, "ఏయ్ ఏమిటదీ, నీకుగాదూ, చెపటం! మంచినీళ్ళు కావాలె! ఏంజేస్తున్నావ్" అని అనాలె, తెలిసిందా! అన్నాను తెలిసిందని తలఊపాడు సుందరం.

"బట్ట కట్టుకొని బైటికి వెళ్ళాలనుంటావు. నీవే దరిద్రంగా వెళ్ళి, పెట్టె తీసుకొని బట్టలు తీసుకోకూడదు. స్నానం చేసినతరువాత దర్జాగా ఠీవిగా అనాలె, "ఏమెయ్ బట్టలుతీసి ఇయ్యి" అని

"ఆవిడ ఏదైనా పనిమీద ఉండి తొందరగా రాక పోతే, "ఏమిటా ఆలస్యం' వెళ్ళాలినేను" అని కాస్త కేకవె

య్యాలె." అనికూడా చెప్పేను. వాడు తెలిసినట్లు తలఊపాడు కాని ఏదో అడగాలని అడగలేక బాధపడుతున్నట్లు నాకుతోచి "సందేహము ఏమున్నా ఉంటే అడగరా" అన్నాను.

వాడు ఇంకా సందేహిస్తూనే అడిగాడు "స్నానానికి నీళ్ళు ఆవిడనే తోడమనాలా?" అని.

"అవును. ఎందుకూసందేహం?" అన్నాను.

"బావి చాలాలోతు, ఆవిడతోడటం కష్టం. అందు కని..." అన్నాడు ఏదో సిగ్గుపడుతూ.

"కొన్నాళ్ళదాకా అల్లాంటి భావాలు పెట్టుకోబోకు. అంతగా అయితే పనిమనిషిచేత తోడించమను, అంతేగాని నీవుమటుకు తోడబోకు" అని చెప్పాను.

"సరే ఆ పనిచేయిస్తా" అని తనకున్న ఒక్కసందే హమూ తీరిపోయినట్టు సంతోషించాడు సుందరం.

సంతోషించాడు కాని ఇంకా ఆలోచిస్తూ ఉండటం చూచి నేనన్నాను "ఒరేయ్, భయంలేదు. ఏవిషయంలో నైనా సరే, ఏమాత్రం సందేహం ఉన్నాసరే నన్నడుగు. చూచినవాళ్ళంతా ఫలానివారి స్నేహితుడు పెళ్ళానికి భయ పడుతున్నాడని చెప్పుకోటం నాకు తలవంపులుగా ఉంది. పది మందిలో నిన్ను మనిషిగా నిలబెడదామని నా ఉద్దేశం."

ఈ మాటలు విని మావాడు చాలా సంతోషించి కృతజ్ఞత చిలుకుతున్న చూపుల చూశాడు.

అయినా వాడికి ఇంకా ఏవో సందేహాలు బాధిస్తూనే ఉన్నట్లు ఉన్నాయి. వాడిముఖమే చెపుతున్నది ఆ విషయం. వాడికి మంచి ప్రోత్సాహము ఇయ్యాలన్న సంకల్పంతో నేనే అడిగాను. "తమలపాకులు వేసుకొంటారా మీరూ?" అని. "ఆ రెండు పూటలా వేసుకొంటాము" అన్నాడు. "అయితే మీ ఆవిడే నీకు తమలపాకులు ఇస్తుందా?" అని అడిగాను.

వాడు తల అడ్డంగా తిప్పుతూ చెప్పకొన్నాడు, "ఊఁహూ. ఆవిడా నేనూ, ఒకసారే భోజనంచేస్తాము. ఆవిడ ఇల్లు సద్దుకు వచ్చేలోపున నేను తమలపాకులకు సున్నం రాచి, చుట్టి ఉంచుతాను. ఆవిడవచ్చిన తరువాత ఇద్దరం కలిసి వేసుకొంటాము"

నేను వాడికి విప్పిచెప్పాను ఇల్లాగ, "అల్లా కాదురా! నేను చెప్పినట్లు చెయ్యి; భోజనం చేసివచ్చి పడకకుర్చీలో హాయిగా పడుకో. ఆవిడగారు వచ్చిందాకా, ఆవిడ వచ్చిన తరువాత తమలపాకులు చుట్టి ఇయ్యమని అడుగు; ఆమె గారే సున్నంరాచి, ఈనెలుతీసి చిలకలు చుట్టి ఇస్తే నీవు వేసుకోవాలె. ఈమాత్రం తెలియదురా నీకు! నీకు ఎన్నని చెప్పేది?" అని విసుక్కున్నాను.

"ఇంకెందుకూ ఇక తెలిసింది" అని చెప్పి సుందరం లేచి గబగబా నడచి వెళ్ళిపోయినాడు.

౨

ఆ తరువాత నాలుగు రోజులు గడిచింది. వాడు మాయింటి ఛాయల రాలేదు ఏమి జరుగుతున్నదో ఎట్లా ఉన్నాడో చూద్దామని వెళ్ళాను, నేనే వాళ్ళయింటికి.

వీధితలుపు వేసిఉన్నది. లోపల ఏదో చాలా గొడవ జరుగుతున్నది; నేను ఆ వరాండాలోనే నుంచుని విన్నాను.

వాడిపెళ్ళాం అంటున్నది........"మరి ఇల్లాగ తయారైనారేం అమ్మా! కాస్తఏదైనా సాహాయ్యం చేయండీ అంటే, ఊఁహు అని మూతి బిగించుకొని కూర్చుంటున్నారు; నేను ఒక్కదాన్ని ఎంతని సద్దుకుపోనూ ఆడపనీ, మొగపనీ కూడా ! కాస్త లేవండి"—

సుందరం ఏమీ మాట్లాడటం లేదు. ఆవిడ ఎన్ని కేకలువేసినా వీడు మాట్లాడక ఊరుకొంటున్నాడు.

ఆ అమ్మాయి మళ్ళీ అంటున్నది..."లేవండి. నా మాట వినండి. బొమ్మలన్నీతీసి బైటపెట్టాను. కాస్తగుడ్డతో తుడిచి బల్లమీద పెట్టండి. అట్లా భీష్మించుకు కూర్చుంటే ఎల్లాగ చెప్పండి. బొమ్మలన్నీ పెడితే చూచి అమ్మాయి ఎంత సంతోషిస్తుంది చెప్పండి !"

"ఇటువంటి పనులు నావల్ల కాదు"—అని నిష్కర్షగా అన్నాడు సుందరం.

"ఎటువంటి పనులు మీవలన అవుతయ్యి ?" అని అడిగింది ఆ పిల్ల

"నాపని అల్లా ఇంత సంపాదించి తెచ్చిపడెయ్యటమే. తరువాత సంసారం జరిపే బాధ్యత అంతా నీదే" అని సేశాడు సుందరం.

"ఈ బొమ్మలు సర్దాలె! అవతల వంటపని చూచుకోవాలె! పిల్లను సర్దుకోవాలె! ఇవన్నీ నేను ఒక్కదాన్నే చేయగలనా? మీరు నాకు కాస్త సాయపడకూడదూ?" అన్నది ఆ అమ్మాయి.

"ఇన్నాళ్ళనుంచీ అల్లాగ అనుకొనే నెత్తిమీదికి తెచ్చుకొన్నాను. అందరూ నన్నుజూచి నవ్వుతున్నారట!" అన్నాడు.

"అవ్వ! ఎక్కడన్నా ఉందా, ఇంత అన్యాయం! సంసారంలో మొగుడికి, పెళ్ళామూ పెళ్ళానికి మొగుడూ సాయంచేసుకోట తప్పని ఎవరండీ మీకు చెప్పింది? నాదగ్గరకు తీసుకురండి, చెపుతా!"

"అవసరమైతే అల్లాగే తీసుకొస్తాను. కాని ఇప్పుడు... ఆ బొమ్మలు తుడవటం, అల్లాంటి పను లేమీ నేను చెయ్యను"

సుందరం నా సలహాను అనుసరించాడు కాని చాలా దూరం పోయినాడు. మళ్ళీ వెనక్కు త్రిప్పుకురావటం కష్టము!

ఇంతలో సుందరం వీధితలుపు తీసుకొనివచ్చి నన్ను జూచి, చాలా ఖంగారుపడి తెప్పరిల్లి, లోపలకు రమ్మనిపిలి

చాడు. "వస్తానుగాని...ఏమిటి సంగతి ఏదో గొడవ జరుగు తున్నది ?" అని అడిగాను

"గొడవేమీ లేదు గాని...మీరు లోపలికిరండి, వచ్చి మా మనిషితో కాస్త చెప్పండి" అని దీనంగా అడిగాడు.

"ఏం చెప్పేదోయ్ ?" అన్నాను.

సుందరం తలవంచుకొనే జబాబు ఇచ్చాడు.

"ఏం లేదూ, నాకు చెప్పినట్లుగానే ఆమెకు కూడా చెప్పండి...భర్త చేత, భార్య ఏమీ పనులు చేయించకూడ దనీ, అల్లాగ చేస్తే పాపమనీ—ఇల్లాంటి విషయాలు"

"అల్లాగే చెబుతాను" అని లోపలికి వెళ్ళాను. సుందరం భార్యను కేక వేసి, నేను ఎవరైంది ఆ అమ్మాయికి చెప్పాడు.

నేను ఎవరైంది సుందరం చెప్పగానే "ఓహో ! రండి బాబాయిగారూ" అంటూ పిలిచింది ఆ అమ్మాయి.

కూర్చుంటానికి అక్కడేమీ లేదు. ఆ ఉన్న ఒక్క కుర్చీ, ఎందుకో స్నానాలగదిలోకి పోయింది.

"కుర్చీ ఏదండీ ?" అంటూ ఆ అమ్మాయి అటూ ఇటూ తిరుగుతూ ఉంటే "ఎందుకులేఅమ్మాఇక్కడ కూర్చుం టాను" అంటూ నేనే మూలనున్న చాప తీసుకొచ్చి, వేసు కొని కూర్చున్నాను. సుందరంగబగబా వెళ్ళి కుర్చీ తెచ్చాడు నేను చాపమీదే కూర్చున్నాను.

ఆ అమ్మాయి అయినా నాకేమీ కొత్త పిల్ల కాదు. ఆ అమ్మాయి తల్లి తండ్రులూ, మేమూ గుంటూరులో ఒక ఇంట్లోనే ఉండేవాళ్ళం. అప్పటికి ఈ అమ్మాయి బొత్తిగా పసిపిల్ల. ఈ సంగతులు ఆ అమ్మాయికి చెప్పాను. ఆ అమ్మాయి ఎక్కువగా సంతోషించి నాతో, తండ్రితో మాట్లాడినట్లు చనువుగా మాట్లాడింది.

"చూచావా బాబాయి, పిల్ల బొమ్మలు పెట్టుకొని ఒక్క తీరావగోలచేస్తున్నది. బొమ్మలన్నితీసి బైటపెట్టాను. ఇవి కాస్త తుడిచి ఆ బల్లమీద పెట్టకూడదూ! నేను వంట పనే చూచుకొనేదా, ఈ పనే చూచేదా! కాస్త సాహాయ్యం చేయమంటే, ఆయన నసేమిరా అని కుర్చీలో పడుకొని లేవటంలేదు. ఇంత అన్యాయం ఎక్కడైనా ఉందా! ఇంటి పనులు చేసుకొంటే, ఎవరో నవ్వుతారట! విన్నావా బాబాయి!" అని నావంక చూచింది జవాబుచెప్పమన్నట్లు.

"ఎందుకు నవ్వుతారమ్మా, ఎవరింటిపని వాళ్ళు చేసుకొంటే తప్పేముంది!—"అని అనాలిసి వచ్చింది నేను.

ఈ మాటలు విని సంతోషించి ఆ అమ్మాయిఅన్నదీ, "కాస్త ఆ మాట ఆయనకు చెప్పు బాబాయి!"

"చెప్పేదేమిటిలే అమ్మా వింటున్నాడుగా!" అన్నాను.

"అయితే ఇవన్నీ నేను ఒక్కదాన్ని చేస్తూ కూర్చుంటే వంట ఎవ్వరు చేస్తారు? ఎవరైనా పెద్దవాళ్ళు

ఉన్నారు గనకనా ! మొగవాళ్ళయితే నిమిషంలోకి చేశే
స్తారు. చూడు బాబాయి ఆయన లేస్తారేమో!" అన్నది.

నాకు జాలేసింది. నే నన్నాను "నే సాయం చేస్తాలే
అమ్మా. నీవు వెళ్ళి వంట పని చూచుకో." ఆ అమ్మాయి
సంతోషంతో అన్నది "మీరు ఈ పూట ఇక్కడే భోజనం
చెయ్యాలె. నేను నిమిషంలోకి వంట పూర్తిచేస్తాను."

వెళ్ళమ్మా, నీవు వెళ్ళు. "ఈ పని మే మిద్దరం
చూస్తాంలే" అన్నాను నేను.

ఆ అమ్మాయి స్నానానికి లెమ్మనే లోపున మేము
ఇద్దరం కలిసి, బొమ్మలన్నీ తడిచి బల్లపైని చక్కగా
పెట్టాము.

ఆ తరువాత స్నానంచేసి భోజనం చేశాము. తమల
పాకులు వక్కలు తెచ్చి అక్కడ పెట్టింది సుందరం పెళ్ళాం.

"ఏయ్ నీవువచ్చి, ఆకులకు సున్నంరాచి చిలకులు
చుట్టి ఇయ్యి" అని దర్జాగా అన్నాడు సుందరం.

' చెయ్యి ఊరుకోలేదండీ. పిల్లదానికి అన్నం పెడు
తున్నా" అన్నది ఆవిడ లోపలఉండే !

"ఎందుకోయి ఈ మాత్రంపనికి ఆ అమ్మాయిని పిలు
స్తావు ?" అంటూ నేను వక్కలు నోట్లో వేసుకొని ఆకులకు
సున్నం రాచుకొన్నాను. సుందరంకూడా ఆ పనే చేశాడు.

ఇంతలో వాడి భార్యకూడా భోజనంచేసి పిల్లనెత్తు
కొని వచ్చి మాకు ఎదురుగా నిలబడ్డది.

"భోజనం చేశావా అమ్మా?" అని అడిగాను. "చేశాను బాబాయి పిల్ల ఏడుస్తున్నది. దాన్ని నిద్ర పుచ్చాలె" అన్నది. ఆ అమ్మాయి ఆ తరువాత నాతో అన్నది; "ఈ నవారుమంచం చూశావా బాబాయ్. ఇది తెగిపోయింది. కుక్కి అయి పోయింది. నాలుగు రోజులనుంచీ నత్తిని నోరు పెట్టుకొని అరుస్తున్నాను దీనిని కాస్త విప్పి అల్లండీ అని; వింటేనా? పసిది చంక దిగదు దానికోసం ఓ దాసీదాన్ని పెడితే, సంసారం గడుస్తుందా? ఏమంటావ్ బాబాయి, మన పని మనం జేసుకోవాలె అవునా?"

"అవును, అవును" అని నేను తల ఊపాను

"ఇది ఏమంత కష్టమైనపని! అయిదు నిమిషాలలో అయిపోతుంది!"

ఇల్లా అంటూ ఆ అమ్మాయి మంచాన్ని విప్పింది

"రండి,మీ ఇద్దరూ కూర్చుంటే నిమిషంలో అయిపోతుంది" అని భర్తవంక చూచింది; నేను ముందు వెళ్ళి అక్కడ కూర్చుని సుందరాన్ని రమ్మన్నాను; తెగిపోయిన నవారంతా కుట్టి, సాయంత్రం నాలుగు గంటలకల్లా మంచం అల్లేశాము. ఆ అమ్మాయివచ్చి చూచి సంతోషించి, "చూడు బాబాయి ఎంతలోకి అయిపోయిందో" అని నాతో అని, "అవతల వాళ్ళను చూచిఅయినా నేర్చుకోవాలె" అని భర్తతో అన్నది దీర్ఘాలు తీస్తూ. మేము ఇద్దరం నవ్వి ఊరుకొన్నాము.

ఆ తరువాత మాకు కాఫీ ఇచ్చింది ఆ అమ్మాయి; ఇద్దరం పుచ్చుకొన్నాము.

నేను లేచి "ఇక వస్తానమ్మా" అన్నాను.

"ఇల్లంతా చూశావా బాబాయి — ఇది పడకగది; ఇది హాలు; వంట ఇల్లు చూశావుగా! ఇది స్నానసాలగది" అంటూ అన్నీ చూపించింది.

"బాగుందమ్మా అంతా సౌఖ్యంగా ఉంది అన్నాను నేను.

"అన్నీ బాగానే ఉన్నాయి కాని ఈ రోలు వంట ఇంట్లో ఉంటే ఎంతో బాగుండేది; ఇక్కడ వేశారు! వర్షం వస్తుందనుకోండి, అప్పుడు నాకెంత కష్టం! వర్షంలోతడుస్తూ పచ్చడి నూరుకోవాలె; ఏమంటావు బాబాయి! నేను అన్నమాట నిజం అంటావా కాదా?" అని అడిగింది.

"నిజమేనమ్మా" అన్నాను నేను;

"నిన్నటినుంచిగోలపెడుతున్నా. ఆయనతలకెక్కించు కోటంలేదు బాబాయి; కాస్త లోపల వేసి పెట్టరూ?" అని నవ్వుతూ అడిగింది నేను కాదనలేక పోయినాను.

నేను ఒక్కణ్ణె ఆ రోలు ఎత్తి ఎట్లాగో అవస్థపడి వంట ఇంట్లోకి చేర్చాను; సుందరం నవ్వుతూ నుంచున్నాడు.

నేను వెళ్ళటానికి సిద్ధమైనాను; చెప్పులు తొడుక్కొని కర్రతీసుకొని గడప దాటుతూఉంటే ఆ అమ్మాయి అన్నది "ఎప్పుడన్నా వస్తూఉండు బాబాయి ఈ యన సంగతి ఏమో

బాగా లేదు. పూర్వం అన్ని విషయాలలోనూ ఎంత కొంచెం సాయం చేస్తుండేవారు. నాలుగు రోజులనుంచీ భీష్మించుకు కూర్చుంటున్నారు. ఏమన్నా కాస్త సాహాయ్యం చేయమంటే చేయనని! ఎల్లాగ గడుస్తుంది ఒంటరి సంసారంలో! నిజమా అబద్ధమా బాబాయి?'' అని అడిగింది.

''నిజమేనమ్మా, సంసారంలో ఒకరికొకరు సాయం చేసుకోపోతే ఎట్లాగూ?'' అన్నాను. ఆ అమ్మాయి నాకు దగ్గరకు వచ్చి ''ఈ సంగతి విన్నావా బాబాయి! ఇంట్లో పనులు చేసుకుంటేనట ఎవ్వరో నవ్వీపోతున్నారట! అన్నది.

''ఏడిశారులే! ఎవరమ్మా నవ్వేది?'' అన్నాను నేను.

''చెప్పు బాబాయి ఆయనతో కాస్త చెప్పు'' అన్నది.

''చెపుతానమ్మా, నేను తప్పకుండా చెబుతాను'' అని రోడ్డుమీదికి వచ్చేశాను. సుందరంకూడా బట్టలు వేసుకొని నాతో రావటానికి బయలుదేరాడు. వాడిభార్య వీధి వాకిట్లో పిల్లను ఎత్తుకొని నుంచుని భర్తను ఉద్దేశించి, ''ఏమండోయ్ మీరు బాబాయితో కలిసి షికారు వెడితే కాదు, ఇట్లా రైలు స్టేషను వైపుకు వెళ్ళి ఒక బండి కేకేసుకు రండి. నేను నాయుడుగారి భార్యను కలుపుకొని

సినిమాకు వెడదామనుకొంటూన్నాను'' అన్నది. సుందరం నావంక చూశాడు నవ్వుతూ నేను, ''వెళ్ళవోయ్ వెళ్ళు. నేను ఇట్లా వెడతాను' అని చెప్పి ఇంటిదారి పట్టాను, ఆ అమ్మాయి, నామాటలూ, విన్నది. మొగుడు గిరుక్కున రైలు స్టేషను రోడ్డుకు తిరగటమూ చూచింది. ముసిముసి నవ్వులు నవ్వుకుంటూ లోపలికి వెళ్ళిపోయింది.